

Arrest

nr. 290 932 van 26 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gelet op het arrest van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 288 989 van 16 mei 2023, waarbij de debatten worden heropend, de zaak *sine die* wordt uitgesteld en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou sinds december 2022 op het Belgische grondgebied vertoeven.

1.2. Verzoeker werd op 2 mei 2023 's avonds geïnterpelleerd door de politie van Genk wegens drugsbezit.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 3 mei 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Carma op 03.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S.(…)

voornaam: T.(…) C.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: /

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Carma op 03.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van drugsbezit.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zijn zus, tante en neven in België wonen. Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Betrokkene verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds december 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Carma op 03.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van drugsbezit.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds december 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Carma op 03.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van drugsbezit.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde omdat hij gevlucht is omwille van een familie kwestie.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds december 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. T.(...), Administratief Deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Korpschef van de politie PZ Carma,

*en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, S.(...), T.(...) C.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering omwille van het gebrek aan belang. Op de terechtzitting van 15 mei 2023 legde de advocaat van de verwerende partij een afschrift neer van de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen en het terugnameverzoek dat aan de Oostenrijkse autoriteiten werd gericht op 9 mei 2023. De verwerende partij stelt omtrent het belang het volgende in haar nota met opmerkingen:

"II.- IN HOOFDORDE, MET BETREKKING TOT HET BELANG

Uit het administratief dossier is gebleken dat verzoekende partij in Oostenrijk een Verzoek om Internationale Bescherming indiende.

Conform artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij, in afwachting van een beslissing inzake zijn VIB, op het grondgebied verblijven en wordt zijn bevel om het grondgebied te verlaten impliciet ingetrokken. Er werd immers op 04.05.2023 een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Dit voormelde artikel stelt hierbij zeer duidelijk dat:

"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort."

Gelet op de het voorgaande heeft verzoekende partij dan ook geen belang meer bij het ingestelde beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermits de voorliggende vordering zonder voorwerp werd en derhalve intussen doelloos is."

2.4. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de voorliggende vordering zonder voorwerp is en verwijst hierbij naar artikel 1/3 van de vreemdelingenwet. Luidens een mailbericht van de verwerende partij van 24 mei 2023 wordt de bestreden bijlage 13septies impliciet opgeheven.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verwerende partij *in casu* niet dienstig kan verwijzen naar artikel 1/3 van de vreemdelingenwet aangezien de betrokkene zich niet in de situatie bevindt waarbij hij *"overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming"*. Jegens verzoeker werd immers op 24 mei 2023 een overdrachtsbesluit en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat getroffen. Bovendien dateert het verzoek om internationale bescherming reeds van 30 november 2022, toen verzoeker nog helemaal niet

“het voorwerp (was) van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving”, zoals bedoeld in artikel 1/3 van de vreemdelingenwet. De exceptie mist juridische grondslag.

2.6. Volgens een mailbericht van de verwerende partij van 24 mei 2023 wordt de *“bestreden bijlage 13septies impliciet (...) opgeheven”*. Ter terechtzitting van 22 juni 2023 stelt de raadvrouw van de verwerende partij aanvankelijk dat de beslissing is ‘ingetrokken’, maar stelt later dat ze enkel het mailbericht van 24 mei 2023 kan bevestigen en dat de beslissing dus impliciet werd ‘opgeheven’.

2.7. De ter terechtzitting aanwezige raadvrouw van verzoeker werpt naar aanleiding van de gerezen onduidelijkheid over de (impliciete) opheffing of intrekking van de bestreden beslissing op dat het onzeker is of de bestreden bijlage 13septies, die een terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst inhoudt, al dan niet kan ‘herleven’ en plots alsnog zou kunnen worden uitgevoerd.

2.8. De Raad treedt de raadvrouw van verzoeker bij dat enkel een schorsingsarrest of een uitdrukkelijke intrekking van de verwijderingsmaatregel de waarborg kan bieden dat het verzoeker niet zal worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, waardoor hij het belang bij zijn vordering behoudt.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan belang wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats conform artikel 74/8 en 74/9 Vw. Waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed en in casu vaststaat.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoeker huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moet indienen.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 mei 2023 werd gearresteerd en overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas met het oog op zijn terugleiding naar de grens en op 4 mei 2023 een beslissing werd genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Op 24 mei 2023 werd vervolgens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat getroffen. Gezien verzoeker nog steeds vastgehouden is en de tenuitvoerlegging nog steeds imminent is, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Op 03.05.2023 neemt de gemachtigde voor de Staatssecretaris de bestreden beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (stuk1).

(...)

Verweerster heeft bovendien op geen enkele manier het risico onderzocht wat een repatriëring naar Turkije met zich mee zouden kunnen brengen. Verweerster neemt aan dat Turkije een veilig land is en stelt vast dat verzoeker geen duidelijke medische problemen heeft. Zij miskent daarbij de draagwijdte van haar onderzoekplicht onder het art. 3 EVRM.

Opgemerkt moet tevens worden dat het beginsel van non-refoulement en het absolute karakter van artikel 3 EVRM niet kan worden afgewogen aan de belangen van de openbare orde (EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië).

(...)

In casu moet worden vastgesteld dat door verweerster een uitvoerbare vertrekverplichting opgelegd wordt zonder op een ernstige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het leidt geen twijfel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State en Uw Raad is de bestreden beslissing onwettig en dient de uitvoering ervan geschorst te worden. De schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is gegrond.

Het middel is gegrond.”

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

3.3.4. Verzoeker stelt in zijn middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Turkije en beweert thans dat hij in geval van terugleiding naar Turkije zal worden vermoord omwille van een bloedwraaksituatie.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt betreffende de terugleiding van verzoeker het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde omdat hij gevlucht is omwille van een familie kwestie.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

(...)”

3.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet in het bezit was van identiteitsdocumenten. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 mei 2023 een beslissing trof tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) zonder na te gaan of verzoeker, die niet aan de hand van documenten kon worden geïdentificeerd, in de Dublinzone een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Blijkbaar werd slechts op 4 mei 2023 (één dag nadat de bestreden beslissing werd genomen) de Europese biometrische databank met

vingerafdrukken van asielzoekers en niet tot de EU/Europese Economische Ruimte (EER) behorende onderdanen (Eurodac) geconsulteerd. Toen werd vastgesteld dat verzoeker op 30 november 2022 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Oostenrijk, waardoor een terugleiding naar zijn land van herkomst enkel in overeenstemming zou zijn met het refoulementverbod wanneer wordt aangetoond dat dit beschermingsverzoek definitief werd afgewezen, hetgeen te dezen niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.3.7. Verzoeker kan worden bijgetreden in zoverre hij een onzorgvuldigheid uit in het licht van artikel 3 van het EVRM om een verwijderingsmaatregel op te leggen zonder na te gaan of hij in de Dublinzone een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Om onder beschreven redenen vraagt de verzoekende partij in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de bestreden beslissing dd. 03.05.2023 waarbij hem het bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen prima facie ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker.

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001). Het MHEN kan bestaan uit de prima facie aanwezige schending van de grondrechten waarvan de rechtsonderhorige, ondanks zijn illegale verblijfsstatus, niet kan worden van gederogerd. Te denken valt vooreerst aan de schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de rechten van de mens (EHRM) dan wel het artikel 8 EVRM. Het artikel 3 EVRM heeft een absolute werking (dat blijkt a fortiori uit de samenhang en de parallellen dewelke het artikel heeft met het wereldwijd geratificeerde VN antifolterverdrag). Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM kan zowel materieel als procedureel zijn van aard.

De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RVV. Arrest nr. 35.223 dd. 1 december 2009).

Gelet op de bijzondere aard van de UDN procedure bij de RVV en de versnelde rechtspleging (het prima facie karakter van de procedure) is de aandraaglast van de verzoeker beperkt tot het aannemelijk maken van een plausibele schending dan wel aannemelijk te maken dat de administratie, bij het nemen van de kwestieuze titel geen of onvoldoende rekening gehouden heeft met de concrete gevolgen die haar beslissing ressorteert ten aanzien van de betrokken persoon.

Onder zal worden geargumenteed dat verzoeker, wanneer hij gedwongen zou worden het Belgische grondgebied onder dwang te verlaten, mogelijk het slachtoffer zal worden van een schending van zijn rechten beschermd onder artikel 3 en 8 van het EVRM.”

3.4.2. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker thans het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) waarbij zijn land van herkomst (Turkije) als land van bestemming wordt aangewezen, terwijl er in de Dublinzone een verzoek om internationale bescherming werd ingediend dat de tenuitvoerlegging van een verblijfssituatie naderhand vanuit zijn land van herkomst kan regulariseren. Gelet op verzoekers situatie is er te dezen sprake van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247)

3.4.3. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker wordt *in casu* aannemelijk geacht.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN